POLYELECTROLYTE PRODUCERS GROUP κατά ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ και ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 22ας Ιουλίου 2005 *

Στην υπόθεση Τ-376/04,

**Polyelectrolyte Producers Group,** με έδρα τις Βρυξέλλες (Βέλγιο), εκπροσωπούμενος από τους K. Van Maldegem και C. Mereu, δικηγόρους,

προσφεύγων-ενάγων,

κατά

**Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης,** εκπροσωπούμενου από τους J.-P. Hix και B. Hoff-Nielsen,

και

**Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενης από τους J. Forman και M. Wilderspin, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθών-εναγομένων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση των πράξεων των καθών-εναγομένων [στο εξής: καθών] με τις οποίες επετράπη στο Βασίλειο της Νορβηγίας να εφαρμόσει αυστηρότερα όρια συγκεντρώσεως από τα εφαρμοζόμενα στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα για τη χημική ουσία ακρυλαμίδιο και οι οποίες περιλαμβάνονται στην απόφαση 59/2004 της Μικτής Επιτροπής του ΕΟΧ, της 26ης Απριλίου 2004, για τροποποίηση του παραρτήματος II (τεχνικοί κανόνες, πρότυπα, δοκιμές και πιστοποίηση) της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (ΕΕ L 277, σ. 30), καθώς και την ακύρωση της σχετικής με την απόφαση αυτή θέσεως της Κοινότητας,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, πρόεδρο, N. J. Forwood και Σ. Παπασάββα, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

## Διάταξη

### Νομικό πλαίσιο

*Η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση*

1 Η οδηγία 67/548/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1967, περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν στην ταξινόμηση, συσκευασία και επισήμανση των επικινδύνων ουσιών (ΕΕ ειδ. έκδ.

13/001, σ. 34), όπως τροποποιήθηκε για έβδομη φορά με την οδηγία 92/32/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992 (ΕΕ L 154, σ. 1), περιλαμβάνει κανόνες σχετικά με την εμπορία ορισμένων «ουσιών», οι οποίες ορίζονται ως «τα χημικά στοιχεία και οι ενώσεις τους σε φυσική κατάσταση ή όπως παράγονται από οποιαδήποτε παραγωγική διαδικασία, συμπεριλαμβανομένων όλων των προσθέτων που απαιτούνται για τη σταθερότητα του προϊόντος και όλων των προσμίξεων που δημιουργούνται κατά τη διαδικασία αυτή, εκτός από οποιονδήποτε διαλύτη που μπορεί να διαχωριστεί χωρίς να θίξει τη σταθερότητα της ουσίας ούτε να τροποποιήσει τη σύνθεσή της».

2 Η οδηγία 67/548 τροποποιήθηκε επανειλημμένως από της εκδόσεώς της, εσχάτως δε με την οδηγία 2004/73/ΕΚ της Επιτροπής, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με την προσαρμογή στην τεχνική πρόοδο, για εικοστή ένατη φορά, της οδηγίας 67/548 (ΕΕ L 152, σ. 1). Το άρθρο 4 της οδηγίας 67/548, όπως τροποποιήθηκε, ορίζει ότι οι ουσίες ταξινομούνται ανάλογα με τις εγγενείς ιδιότητές τους στις προβλεπόμενες από το άρθρο 2, παράγραφος 2, κατηγορίες. Το παράρτημα Ι της οδηγίας 67/548 περιλαμβάνει έναν κατάλογο επικίνδυνων ουσιών, καθώς και επεξηγήσεις για την ταξινόμηση και την επισήμανση κάθε ουσίας. Με το παράρτημα Ι της οδηγίας αυτής το ακρυλαμίδιο χαρακτηρίστηκε ως καρκινογόνος ουσία της κατηγορίας 2, ως μεταλλαξογόνος ουσία της κατηγορίας 2 και ως τοξική ουσία, χωρίς να καθοριστεί κανένα όριο συγκεντρώσεως.

3 Τα χημικά παρασκευάσματα, τα οποία ορίζονται ως μίγματα χημικών ουσιών, διέπονται από την οδηγία 1999/45/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαΐου 1999, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που αφορούν την ταξινόμηση, συσκευασία και επισήμανση των επικίνδυνων παρασκευασμάτων (ΕΕ L 200, σ. 1). Η οδηγία αυτή αντικαθιστά την οδηγία 88/379/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων των κρατών μελών που αφορούν την ταξινόμηση, τη συσκευασία και την επισήμανση των επικίνδυνων παρασκευασμάτων (ΕΕ L 187, σ. 14). Το παράρτημα ΙΙ, τμήμα Α, σημείο 7.1, της οδηγίας 1999/45 καθιερώνει όριο συγκεντρώσεως 0,1 % για τις καρκινογόνους ουσίες της κατηγορίας 2.

4 Από την οδηγία 67/548, όπως τροποποιήθηκε, προκύπτει ότι το ακρυλαμίδιο θεωρήθηκε καρκινογόνος ουσία της κατηγορίας 2 με μέσου βαθμού επικινδυνότητα, ενώ δεν κρίθηκε αναγκαίος ο καθορισμός ειδικών ορίων συγκεντρώσεως.

*Διατάξεις της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο*

5 Η Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3, στο εξής: Συμφωνία ΕΟΧ), η οποία υπογράφηκε στις 2 Μαΐου 1992 από τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και από τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελευθέρων Συναλλαγών (ΕΖΕΣ), προβλέπει τη δυνατότητα παρεκκλίσεων από τις διατάξεις των οδηγιών 67/548 και 88/379. Συγκεκριμένα, στο σημείο 1 του κεφαλαίου XV του παραρτήματος II της Συμφωνίας ΕΟΧ αναφέρεται ότι τα συμβαλλόμενα μέρη «συμφωνούν [θέτοντα ως] στόχο ότι οι διατάξεις των κοινοτικών πράξεων για τις επικίνδυνες ουσίες ισχύουν από 1ης Ιανουαρίου 1995» και ότι «[σ]ε εφαρμογή της συνεργασίας που εγκαινιάζεται με την υπογραφή της Συμφωνίας και προκειμένου να επιλυθούν εκκρεμή προβλήματα, θα επανεξεταστεί η κατάσταση [...]». Κατά την ίδια διάταξη, «[σ]ε περίπτωση που ένα κράτος της ΕΖΕΣ αποφασίσει ότι χρειάζεται παρέκκλιση από τις κοινοτικές πράξεις που αναφέρονται στην ταξινόμηση και την επισήμανση, τότε οι πράξεις αυτές δεν εφαρμόζονται, εκτός εάν η Μικτή Επιτροπή του ΕΟΧ καταλήξει σε άλλη λύση».

6 Η Μικτή Επιτροπή του ΕΟΧ (στο εξής: Μικτή Επιτροπή), όργανο που συστάθηκε στο πλαίσιο της Συμφωνίας ΕΟΧ, αποτελείται από εκπροσώπους των συμβαλλόμενων μερών και μεριμνά, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 92, παράγραφος 1, της Συμφωνίας ΕΟΧ, για την αποτελεσματική εφαρμογή και λειτουργία της Συμφωνίας.

7 Κατά το άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συμφωνίας ΕΟΧ, η Μικτή Επιτροπή λαμβάνει τις αποφάσεις της κατόπιν κοινής συμφωνίας μεταξύ της Κοινότητας, αφενός, και των κρατών της ΕΖΕΣ που εκφράζουν ενιαία άποψη, αφετέρου. Η θέση της Κοινότητας καθορίζεται σύμφωνα με τον κανονισμό (ΕΚ) 2894/94 του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 1994, σχετικά με ορισμένες λεπτομέρειες εφαρμογής της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΕ L 305, σ. 6).

8 Το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού ορίζει ότι η θέση της Κοινότητας έναντι αποφάσεων της Μικτής Επιτροπής που έχουν ως αντικείμενο απλή επέκταση

πράξεων του κοινοτικού δικαίου στον ΕΟΧ, ενδεχομένως μέσω τεχνικών προσαρμογών, καθορίζεται από την Επιτροπή. Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού 2894/94, ως προς τις λοιπές αποφάσεις της Μικτής Επιτροπής του ΕΟΧ, η θέση της Κοινότητας καθορίζεται από το Συμβούλιο, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, υπό τους ακόλουθους όρους:

«α) όταν πρόκειται για τον καθορισμό της θέσης της Κοινότητας ενόψει αποφάσεων της Μικτής Επιτροπής [...] με αντικείμενο την επέκταση πράξης του κοινοτικού δικαίου στον ΕΟΧ, μέσω εισαγωγής τροποποιήσεων οι οποίες υπερβαίνουν τις τεχνικές προσαρμογές, το Συμβούλιο αποφασίζει με την πλειοψηφία που προβλέπεται στη διάταξη η οποία έχει επιλεγεί ως νομική βάση της εν λόγω πράξης·

β) όταν πρόκειται για τον καθορισμό της θέσης της Κοινότητας ενόψει αποφάσεων της Μικτής Επιτροπής [...] εκτός των αποφάσεων που αφορούν την επέκταση πράξεων του κοινοτικού δικαίου στον ΕΟΧ, το Συμβούλιο αποφασίζει:

— με απλή πλειοψηφία, εάν η σχεδιαζόμενη απόφαση της Μικτής Επιτροπής [...] αφορά τον εσωτερικό κανονισμό της ή ένα ζήτημα διαδικασίας,

— με ειδική πλειοψηφία, εάν η σχεδιαζόμενη απόφαση της Μικτής Επιτροπής [...] αφορά τομέα για τον οποίο απαιτείται αυτή η ίδια πλειοψηφία για την έγκριση των εσωτερικών κανόνων,

— με ομοφωνία στις άλλες περιπτώσεις.»

9 Κατά το άρθρο 104 της Συμφωνίας ΕΟΧ, οι αποφάσεις της Μικτής Επιτροπής είναι, εκτός εάν ορίζεται άλλως στις εν λόγω αποφάσεις, δεσμευτικές για τα συμβαλλόμενα μέρη, τα οποία λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να εξασφαλίσουν την εκτέλεση και την εφαρμογή τους.

10 Βάσει της κοινής δηλώσεως της Μικτής Επιτροπής του 1995 σχετικά με τη Συμφωνία ΕΟΧ, παράρτημα II, κεφάλαιο XV, όσον αφορά τις ρήτρες επανεξέτασης στον τομέα των επικίνδυνων ουσιών (ΕΕ 1996, C 6, σ. 7), χορηγήθηκε στο Βασίλειο της Νορβηγίας η δυνατότητα παρεκκλίσεως από την οδηγία 67/548. Συγκεκριμένα, από το παράρτημα II της κοινής δηλώσεως του 1995 προκύπτει, αφενός, ότι το Βασίλειο της Νορβηγίας μπορεί να ζητήσει τη χρήση διαφορετικής ταξινομήσεως, επισημάνσεως και/ή ειδικών ορίων συγκεντρώσεως για τις ουσίες που παρατίθενται στο σημείο 1, στοιχείο α', περίπτωση i, και, αφετέρου, ότι τα κριτήρια ταξινομήσεως και επισημάνσεως των καρκινογόνων ουσιών, όπως αυτές παρατίθενται στο τμήμα 4.2.1 του παραρτήματος VI της οδηγίας 67/548, δεν θα ισχύουν για το Βασίλειο της Νορβηγίας, το οποίο μπορεί να χρησιμοποιεί διαφορετικά κριτήρια ταξινομήσεως. Το ακρυλαμίδιο δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των ουσιών για τις οποίες χορηγήθηκε στο Βασίλειο της Νορβηγίας η δυνατότητα παρεκκλίσεως από την οδηγία 67/548.

11 Η κοινή δήλωση που υιοθετήθηκε στην εξηκοστή δεύτερη συνεδρίαση της Μικτής Επιτροπής της 26ης Μαρτίου 1999 (ΕΕ C 185, σ. 6) αντικατέστησε την κοινή δήλωση του 1995. Ο κατάλογος των ουσιών του τμήματος 1, στοιχείο α', περίπτωση ii, του παραρτήματος II της κοινής δηλώσεως του 1995 τροποποιήθηκε χωρίς, ωστόσο, να περιληφθεί το ακρυλαμίδιο στον κατάλογο των ουσιών για τις οποίες το Βασίλειο της Νορβηγίας μπορούσε να επιβάλει όρια συγκεντρώσεως διαφορετικά από αυτά που προέβλεπε η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση. Εντούτοις, καθόσον η κοινή δήλωση του 1999 επέτρεπε στο Βασίλειο της Νορβηγίας να εκδίδει διαφορετικές διατάξεις ως προς τις προσμείξεις, διηύρυνε το πεδίο εφαρμογής της προβλεπόμενης από την κοινή δήλωση του 1995 παρεκκλίσεως και παρέσχε στο εν λόγω κράτος μέλος την ευχέρεια να επιβάλει κατώτερα όρια συγκεντρώσεως για το ακρυλαμίδιο ως πρόσμειξη. Ως εκ τούτου, το Βασίλειο της Νορβηγίας είχε την ευχέρεια να ταξινομεί το πολυακρυλαμίδιο ως καρκινογόνο ουσία, εάν η συγκέντρωση ακρυλαμιδίου ήταν ίση ή ανώτερη των προβλεπόμενων από τη νορβηγική νομοθεσία ορίων συγκεντρώσεως, ήτοι, εν προκειμένω, του 0,01 % του βάρους.

## Ιστορικό της διαφοράς

12 Στις 24 Φεβρουαρίου 2004 η Επιτροπή υπέβαλε στο Συμβούλιο πρόταση για την υιοθέτηση του σχεδίου αποφάσεως της Μικτής Επιτροπής περί τροποποιήσεως του παραρτήματος ΙΙ της Συμφωνίας ΕΟΧ. Το Συμβούλιο γνωστοποίησε τη συμφωνία του για την πρόταση αυτή την 1η Απριλίου 2004. Το εν λόγω σχέδιο κοινής θέσεως τροποποιεί το σχετικό με την οδηγία 67/548 κείμενο το οποίο περιλαμβάνεται στο κεφάλαιο XV του παραρτήματος ΙΙ της Συμφωνίας ΕΟΧ. Η τελική θέση της Κοινότητας υποβλήθηκε στη Μικτή Επιτροπή στις 23 Απριλίου 2004. Η Μικτή Επιτροπή εξέδωσε στις 26 Απριλίου 2004 την απόφαση 59/2004, για τροποποίηση του παραρτήματος ΙΙ (τεχνικοί κανόνες, πρότυπα, δοκιμές και πιστοποίηση) της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (ΕΕ L 277, σ. 30).

13 Η απόφαση αυτή εισάγει ρητή παρέκκλιση από το άρθρο 30 της οδηγίας 67/548, όσον αφορά τους όρους περί ταξινομήσεως, επισημάνσεως και/ή των ειδικών ορίων συγκεντρώσεως του ακρυλαμιδίου. Το σημείο 1.2, στοιχείο δ', περίπτωση i, του παραρτήματος Ι της εν λόγω αποφάσεως ορίζει:

«[ο]ι ακόλουθες διατάξεις δεν ισχύουν για τη Νορβηγία:

i) το άρθρο 30, σε συνδυασμό με τα άρθρα 4 και 5, όσον αφορά τις απαιτήσεις ταξινόμησης, επισήμανσης ή/και των ειδικών ορίων συγκέντρωσης των ουσιών ή ομάδων ουσιών που περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ι της οδηγίας [...]. Για τις ουσίες αυτές, η Νορβηγία μπορεί να ζητήσει τη χρήση διαφορετικής ταξινόμησης, επισήμανσης ή/και ειδικών ορίων συγκέντρωσης [...]»

14 Το ακρυλαμίδιο περιλαμβάνεται μεταξύ των ουσιών για τις οποίες η Νορβηγία μπορεί να παρεκκλίνει από τις εν λόγω διατάξεις.

**Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων**

15 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 17 Σεπτεμβρίου 2004, ο προσφεύγων-ενάγων (στο εξής: προσφεύγων), ευρωπαϊκός όμιλος οικονομικού συμφέροντος που εκπροσωπεί τους παραγωγούς πηκτικών και κροκιδωτικών συνθετικών των οποίων κύριο συστατικό αποτελεί το πολυακρυλαμίδιο, πολυμερές με βάση το ακρυλαμίδιο, άσκησε την παρούσα προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή).

16 Με χωριστά δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, αντιστοίχως, στις 22 Νοεμβρίου 2004 και στις 13 Δεκεμβρίου 2004, η Επιτροπή και το Συμβούλιο προέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής.

17 Με αίτηση που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Ιανουαρίου 2005, το Βασίλειο της Νορβηγίας ζήτησε να παρέμβει προς υποστήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής και του Συμβουλίου.

18 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει τις περιλαμβανόμενες στην απόφαση της Μικτής Επιτροπής πράξεις των καθών με τις οποίες παρέχεται στο Βασίλειο της Νορβηγίας η δυνατότητα επιβολής αυστηρότερων ορίων συγκεντρώσεως από τα ισχύοντα εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας για το ακρυλαμίδιο και να ακυρώσει τη σχετική με την εν λόγω απόφαση θέση της Κοινότητας·

— να αποφανθεί ότι η κοινή δήλωση της Μικτής Επιτροπής της 26ης Μαρτίου 1999 είναι παράνομη και ανεφάρμοστη έναντι του προσφεύγοντος·

— να υποχρεώσει τους καθών να της καταβάλουν προσωρινή αποζημίωση ύψους ενός ευρώ για τη ζημία που υπέστη.

19 Η Επιτροπή και το Συμβούλιο ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να κρίνει την προσφυγή απαράδεκτη·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

**Επί του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως**

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

20 Η Επιτροπή και το Συμβούλιο εκτιμούν, αφενός, ότι η προσφυγή δεν αφορά πράξεις δυνάμενες να προσβληθούν κατά την έννοια του άρθρου 230, παράγραφος 1, ΕΚ και, αφετέρου, ότι τα επίμαχα μέτρα δεν αφορούν άμεσα και ατομικά ούτε τον προσφεύγοντα ούτε τις εταιρίες μέλη του. Εξάλλου, το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής έχει απολεσθεί λόγω εκπνοής της σχετικής προθεσμίας.

21 Προς απάντηση στο επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι, αν η παρούσα προσφυγή κρινόταν απαράδεκτη, δεν θα διέθετε κανένα ένδικο βοήθημα, η Επιτροπή και το Συμβούλιο αντιτείνουν ότι το Πρωτοδικείο θα υπερέβαινε τά όρια της αρμοδιότητάς του στο πλαίσιο του ελέγχου της νομιμότητας των κοινοτικών πράξεων, αν δεν πληρούνταν οι προβλεπόμενες από το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ προϋποθέσεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Απριλίου 2004, C-263/02 P, Επιτροπή κατά Jégo-Quéré, Συλλογή 2004, σ. I-3425).

22 Ο προσφεύγων εκτιμά ότι το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να αποφανθεί, κατά το άρθρο 230 ΕΚ, επί της νομιμότητας της θέσεως της Κοινότητας η οποία καθορίστηκε ενόψει της εκδόσεως της αποφάσεως της Μικτής Επιτροπής.

23 Συγκεκριμένα, ο προσφεύγων τονίζει ότι η προταθείσα από την Επιτροπή και υιοθετηθείσα από το Συμβούλιο θέση της Κοινότητας, η οποία απορρέει από την απόφαση 59/2004, παράγει οριστικά έννομα αποτελέσματα έναντι των κρατών μελών. Προς στήριξη των επιχειρημάτων του, ο προσφεύγων επικαλείται την απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Αυγούστου 1994, C-327/91, Γαλλία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. I-3641), με την οποία έγινε δεκτό ότι η πράξη με την οποία η Επιτροπή εκφράζει τη βούληση συνάψεως διεθνούς συμφωνίας πρέπει να μπορεί να αποτελεί αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως, καθώς η άσκηση των αρμοδιοτήτων που έχουν εκχωρηθεί στα όργανα της Κοινότητας, στο πεδίο των διεθνών σχέσεων, δεν μπορεί να εξαιρεθεί από τον δικαστικό έλεγχο νομιμότητας που προβλέπει το άρθρο 230 ΕΚ. Συναφώς, ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι το Δικαστήριο της ΕΖΕΣ έχει δεχθεί ότι απόφαση της Μικτής Επιτροπής μπορεί να εξομοιωθεί με διεθνή συμφωνία απλοποιημένης μορφής (απόφαση του Δικαστηρίου της ΕΖΕΣ της 9ης Οκτωβρίου 2002, E-6/01, CIBA Speciality Chemicals Water Treatment Ltd κατά Νορβηγίας, Report of EFTA Court, σ. 281).

24 Επιπλέον, ο προσφεύγων επισημαίνει ότι το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι είναι αρμόδιο να αποφανθεί με προδικαστική απόφαση επί της ερμηνείας της Συμφωνίας ΕΟΧ (απόφαση της 15ης Ιουνίου 1999, C-321/97, Andersson και Wåkerås-Andersson, Συλλογή 1999, σ. I-3551). Ο προσφεύγων τονίζει, ομοίως, ότι το Δικαστήριο έχει δεχθεί, με την απόφαση της 20ής Σεπτεμβρίου 1990, C-192/89,

Sevince (Συλλογή 1990, σ. I-3461), ότι είναι αρμόδιο να αποφανθεί, με προδικαστική απόφαση, όχι μόνον επί των διεθνών συμφωνιών που συνάπτει η Κοινότητα αλλά και επί των αποφάσεων που εκδίδει η συσταθείσα με τη Συμφωνία αρχή που είναι επιφορτισμένη με την εκτέλεσή της.

25 Ο προσφεύγων τονίζει ότι διαθέτει νομική προσωπικότητα και έχει την ικανότητα ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου. Συγκεκριμένα, ο προσφεύγων εκτιμά ότι, ως ευρωπαϊκός όμιλος οικονομικού συμφέροντος με έδρα στο Βέλγιο, έχει νομική προσωπικότητα και ικανότητα του παρίστασθαι ενώπιον δικαστηρίου. Επιπλέον, οι εταιρίες μέλη του νομιμοποιούνται ενεργητικώς και, συνεπώς, δύνανται να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως. Ως εκ τούτου, ο προσφεύγων εκτιμά ότι έχει τη δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά το άρθρο 230, παράγραφος 4, ΕΚ, εφόσον υποκαθίσταται στο δικαίωμα των εταιριών μελών του να ασκήσουν μια τέτοια προσφυγή (απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 1995, Τ-447/92 έως Τ-449/93, AITEC κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1971).

26 Ο προσφεύγων επισημαίνει, εξάλλου, ότι δεν διαθέτει κανένα άλλο ένδικο βοήθημα, δεδομένου ότι δεν δύναται να προσφύγει ενώπιον εθνικού δικαστηρίου κράτους μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς ένα τέτοιο δικαστήριο δεν μπορεί να αποφανθεί επί μέτρων εκδοθέντων από κράτος μέλος της ΕΖΕΣ. Επιπλέον, ο προσφεύγων υπενθυμίζει ότι δεν δύναται να προσβάλει την απόφαση της Μικτής Επιτροπής ενώπιον των νορβηγικών δικαστηρίων, επιδιώκοντας την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, καθώς μόνον τα εθνικά δικαστήρια των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης απολαύουν αυτής της δυνατότητας. Επιπλέον, ακόμη και στην υποθετική περίπτωση κατά την οποία το αρμόδιο νορβηγικό δικαστήριο θα ζητούσε γνωμοδότηση επί του ζητήματος αυτού από το Δικαστήριο της ΕΖΕΣ, τούτο δεν θα ήταν αρμόδιο να αποφανθεί επί της εξουσίας της Κοινότητας να μετάσχει στην έκδοση της αποφάσεως της Μικτής Επιτροπής.

27 Τέλος, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απόρριψη της προσφυγής του ως απαράδεκτης θα συνιστούσε προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματός του για αποτελεσματική δικαστική προστασία, όπως αυτό πηγάζει από την κοινή συνταγματική παράδοση των κρατών μελών, δικαίωμα το οποίο προβλέπεται και από τα άρθρα 6 και 13 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, καθώς και από το άρθρο 47 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, η διακήρυξη του οποίου έγινε στη Νίκαια, στις 7 Δεκεμβρίου 2000 (ΕΕ 2000, C 364, σ. 1).

*Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

28 Κατά το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί, κατόπιν αιτήσεως διαδίκου, να αποφανθεί επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Κατά την παράγραφο 3 του ιδίου άρθρου, η διαδικασία επί της ενστάσεως απαραδέκτου συνεχίζεται προφορικώς, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι έχει διαφωτιστεί επαρκώς από τα στοιχεία της δικογραφίας και ότι παρέλκει η διεξαγωγή της προφορικής διαδικασίας.

29 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, στο πλαίσιο της παρούσας διαφοράς, ο προσφεύγων προσβάλλει τρεις πράξεις, ήτοι την πρόταση της Επιτροπής για τη θέση της Κοινότητας, την απόφαση του Συμβουλίου περί καθορισμού της εν λόγω θέσεως, καθώς και την απόφαση της Μικτής Επιτροπής, μολονότι από τα υπομνήματα του προσφεύγοντος δεν προκύπτει με απόλυτη βεβαιότητα η πρόθεσή του να προσβάλει την απόφαση της Μικτής Επιτροπής.

30 Οι αρμοδιότητες του Πρωτοδικείου απαριθμούνται στο άρθρο 225 ΕΚ και στο άρθρο 140 Α ΕΑ, λαμβανομένων υπόψη και των διευκρινίσεων του άρθρου 51 του Οργανισμού του Δικαστηρίου. Κατ' εφαρμογήν αυτών των διατάξεων, το Πρωτοδικείο είναι αποκλειστικά αρμόδιο να εκδικάζει προσφυγές που ασκούνται δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ ή του άρθρου 146 ΕΑ κατά των θεσμικών και λοιπών οργάνων της Κοινότητας που ιδρύθηκαν με τις Συνθήκες ή με τις εκδοθείσες κατ' εφαρμογήν τους πράξεις.

31 Ομοίως, το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί της αποφάσεως της Μικτής Επιτροπής, καθόσον η Μικτή Επιτροπή δεν αποτελεί θεσμικό όργανο ή οργανισμό της Κοινότητας.

32 Όσον αφορά την υιοθέτηση της θέσεως της Κοινότητας, αντικείμενο της παρούσας υποθέσεως, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι αυτή προκύπτει, αφενός, από πρόταση θέσεως της Κοινότητας την οποία υπέβαλε η Επιτροπή στο Συμβούλιο και, αφετέρου, από την υιοθέτησή της από το Συμβούλιο.

33 Όσον αφορά, πρώτον, την υποβληθείσα από την Επιτρόπή πρόταση θέσεως της Κοινότητας, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι προκαταρκτικά μέτρα ή μέτρα αμιγώς προπαρασκευαστικής φύσεως δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Μαΐου 1997, T-175/96, Berthu κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-811, σκέψεις 19 και 20).

34 Εν προκειμένω, η θέση της Κοινότητας έναντι της αποφάσεως της Μικτής Επιτροπής καθορίστηκε από το Συμβούλιο, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 3, του κανονισμού 2894/94, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής. Η πρόταση αυτή αποτελεί πράξη προπαρασκευαστικής φύσεως η οποία δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως.

35 Όσον αφορά, δεύτερον, την απόφαση του Συμβουλίου για την υιοθέτηση της θέσεως της Κοινότητας, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η απόφαση της Μικτής Επιτροπής δεν μπορεί να εξομοιωθεί με διεθνή συμφωνία κατά την έννοια της προμνησθείσας αποφάσεως Γαλλία κατά Επιτροπής, καθόσον, στο πλαίσιο της υποθέσεως εκείνης, αντικείμενο προσβολής αποτελούσε απόφαση της Επιτροπής για τη σύναψη διεθνούς συμφωνίας με την Κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και, συνεπώς, οι περιστάσεις της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση εκείνη είναι εκ φύσεως διαφορετικές από αυτές της παρούσας διαφοράς.

36 Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι δεν είναι αναγκαίο να αποφανθεί επί του ζητήματος του νομικού χαρακτηρισμού της αποφάσεως της Μικτής Επιτροπής, δεδομένου ότι η απόφαση του Συμβουλίου δεν αφορά τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά και, συνεπώς, ο προσφεύγων δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς.

37 Πράγματι, κατά το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως κατά των αποφάσεων των οποίων είναι αποδέκτης, καθώς και κατά των αποφάσεων οι οποίες, καίτοι εκδοθείσες ως αποφάσεις απευθυνόμενες σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Μαΐου 1998, C-403/96 P, Glencore Grain κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2405, σκέψη 40, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Φεβρουαρίου 2003, Τ-183/00, Strabag Benelux κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2003, σ. II-135, σκέψη 27).

38 Όσον αφορά, καταρχάς, το ζήτημα αν η επίμαχη απόφαση αφορά τον προσφεύγοντα άμεσα και ατομικά, πρέπει να υπομνησθεί ότι μια πράξη που θίγει τα γενικά συμφέροντα μιας κατηγορίας πολιτών δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά μια ένωση που συστάθηκε για να προωθήσει τα συλλογικά συμφέροντα της κατηγορίας αυτής αν δεν αφορά ατομικά τα ίδια τα πρόσωπα της κατηγορίας αυτής (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 2000, Τ-268/99, Fédération nationale d'agriculture biologique des régions de France κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-2893, σκέψη 44, και της 2ας Απριλίου 2004, Τ-231/02, Gonnelli και AIFO κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-1051, σκέψη 48). Η λύση αυτή επιβάλλεται και στην περίπτωση ενός ευρωπαϊκού ομίλου οικονομικού σκοπού ο οποίος, όπως ο προσφεύγων, συστάθηκε για την εκπροσώπηση και την προάσπιση των συμφερόντων μιας κατηγορίας επιχειρήσεων και η αποστολή του οποίου είναι, συνεπώς, ανάλογη προς την αποστολή μιας ενώσεως.

39 Εν προκειμένω, ο προσφεύγων δεν αποδεικνύει ότι οι εταιρίες μέλη του θίγονται από την απόφαση του Συμβουλίου λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων τους ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τις χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937). Συγκεκριμένα, η απόφαση αυτή θα μπορούσε να έχει αντίκτυπο στις εταιρίες αυτές μόνον καθόσον αυτές κατασκευάζουν προϊόντα που περιέχουν πολυακρυλαμίδιο οπότε και θα τις έθιγε όπως τους λοιπούς κατασκευαστές τέτοιων προϊόντων. Συνεπώς, η απόφαση του Συμβουλίου δύναται να θίξει τις εταιρίες μόνο λόγω μιας αντικειμενικής πραγματικής καταστάσεως και όχι λόγω μιας ειδικής και χαρακτηριστικής τους ιδιότητας.

40 Μολονότι είναι αληθές ότι η ύπαρξη ιδιαίτερων συνθηκών, όπως ο ρόλος μιας ενώσεως στο πλαίσιο διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση πράξεως κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, μπορεί να δικαιολογήσει το παραδεκτό προσφυγής που ασκεί μια ένωση της οποίας τα μέλη δεν θίγονται άμεσα και ατομικά από την εν λόγω πράξη, ιδίως όταν η διαπραγματευτική θέση της ενώσεως εθίγη από την πράξη αυτή, δεν ισχύει το ίδιο όταν η προσφεύγουσα ένωση δεν έχει αναλάβει διαπραγματευτικό ρόλο και όταν η επίμαχη κανονιστική ρύθμιση δεν της αναγνωρίζει κανένα δικαίωμα δικονομικής φύσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 1999, Τ-12/96, Area Cova κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-2301, σκέψη 73).

41 Επιβάλλεται, η επισήμανση, αφενός, ότι καμία διάταξη δεν απονέμει στον προσφεύγοντα δικονομικά δικαιώματα και, αφετέρου, ότι, ο προσφεύγων ουδόλως μετέσχε στην έκδοση της επίμαχης αποφάσεως του Συμβουλίου, ενώ, εξάλλου, δεν απέδειξε ότι η απόφαση αυτή επηρέασε τον διαπραγματευτικό του ρόλο ως ευρωπαϊκού ομίλου οικονομικού σκοπού.

42 Συνεπώς, η απόφαση του Συμβουλίου δεν αφορά τον προσφεύγοντα ατομικά.

43 Όσον αφορά, δεύτερον, το ζήτημα αν οι επίμαχες πράξεις αφορούν τον προσφεύγοντα άμεσα, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι, για να αφορά μια κοινοτική πράξη άμεσα ένα πρόσωπο, πρέπει η πράξη αυτή να παράγει άμεσα τα αποτελέσματά της στη νομική κατάστασή του, η δε εφαρμογή της πρέπει να είναι αυτόματη και να απορρέει αποκλειστικά από την κοινοτική κανονιστική ρύθμιση, χωρίς να παρεμβάλλεται η εφαρμογή άλλων κανόνων (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2001, Τ-198/95, Τ-171/96, Τ-230/97, Τ-174/98 και Τ-225/99, Comafrica και Dole Fresh Fruit Europe κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-1975, σκέψη 96, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συνεπώς, τα μέτρα τα οποία ένα κράτος μέλος λαμβάνει δυνάμει κοινοτικής διατάξεως και τα οποία θίγουν τον προσφεύγοντα δεν τον αφορούν άμεσα κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Ιανουαρίου 1979,

103/78 έως 109/78, Usines de Beaufort κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 13). Εντούτοις, όταν το κράτος μέλος δεν διαθέτει ιδία εξουσία εκτιμήσεως, ο άμεσος δεσμός μεταξύ της κοινοτικής πράξεως και του προσφεύγοντος δεν διακόπτεται (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιανουαρίου 1995, Τ-85/94, Branco κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-45, σκέψη 27, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι, σε ορισμένες περιπτώσεις, η εκ μέρους κράτους μέλους εφαρμογή μέτρων ληφθέντων κατ' εφαρμογή κοινοτικής πράξεως, όταν η εν λόγω πράξη παρέχει στο κράτος μέλος απλώς την ευχέρεια να εφαρμόσει τα μέτρα αυτά, δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκη διακοπή του άμεσου δεσμού μεταξύ του κοινοτικού μέτρου και του προσφεύγοντος (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψεις 7 έως 9).

44 Εν προκειμένω, η πράξη που ενδεχομένως βλάπτει τον προσφεύγοντα συνίσταται στα μέτρα που έλαβε το Βασίλειο της Νορβηγίας, τα οποία δεν θα μπορούσαν να ληφθούν χωρίς την απόφαση της Μικτής Επιτροπής.

45 Εντούτοις, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η νομολογία που διαμορφώθηκε με την προμνησθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής μπορεί να εφαρμοσθεί μόνον ως προς την απόφαση της Μικτής Επιτροπής και όχι ως προς την απόφαση του Συμβουλίου. Πράγματι, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι το Συμβούλιο ανέλαβε το ίδιο την πρωτοβουλία χορηγήσεως της παρεκκλίσεως, αλλά πρέπει να γίνει δεκτό ότι αποτελεί απλώς ένα εκ των μερών που μετέσχαν στη λήψη αυτής της αποφάσεως. Επιπλέον, κατά τον χρόνο λήψεως της αποφάσεως του Συμβουλίου, υπήρχε πραγματική νομική αβεβαιότητα ως προς την υιοθέτηση της αποφάσεως της Μικτής Επιτροπής, παρένθετης μεταξύ της αποφάσεως του Συμβουλίου και των νορβηγικών μέτρων πράξεως, δεδομένου ότι η μελετώμενη παρέκκλιση θα μπορούσε ευχερώς να απορριφθεί μετά την ψηφοφορία των εκπροσώπων των συμβαλλόμενων μερών που ήταν παρόντα στη συνεδρίαση της Μικτής Επιτροπής. Επιπροσθέτως, οι νορβηγικές αρχές διατηρούσαν πλήρη ελευθερία ως προς τη χρήση της δυνατότητας παρεκκλίσεως που παρείχε η εν λόγω απόφαση. Κατά συνέπεια, ο άμεσος δεσμός μεταξύ της αποφάσεως του Συμβουλίου και των νορβηγικών μέτρων διεκόπη. Ως εκ τούτου, η απόφαση του Συμβουλίου δεν αφορά άμεσα τον προσφεύγοντα.

46 Κατόπιν τούτου, η προσφυγή ακυρώσεως πρέπει να κριθεί απαράδεκτη, χωρίς να είναι αναγκαίο να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του ζητήματος της ενδεχομένως εκπρόθεσμης ασκήσεως της προσφυγής.

**Επί της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας**

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

47 Η Επιτροπή και το Συμβούλιο εκτιμούν ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας που προβάλλεται έναντι της κοινής δηλώσεως του 1999 είναι απαράδεκτη, δεδομένου ότι το άρθρο 241 ΕΚ δεν μπορεί να εφαρμοστεί σε μια τέτοια δήλωση και ότι η κύρια προσφυγή είναι απαράδεκτη.

48 Ο προσφεύγων εκτιμά ότι η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας της κοινής δηλώσεως του 1999 είναι παραδεκτή διότι η εν λόγω δήλωση μπορεί να εξομοιωθεί με διεθνή συμφωνία απλοποιημένης μορφής, η οποία απορρέει από πράξη κοινοτικού οργάνου και αποτελεί, ως εκ τούτου, αναπόσπαστο τμήμα της κοινοτικής έννομης τάξεως.

*Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

49 Κατά πάγια νομολογία, η παρεχόμενη από το άρθρο 241 ΕΚ δυνατότητα προβολής της ελλείψεως νομιμότητας μέτρου που αποτελεί τη νομική βάση της προσβαλλόμενης πράξεως δεν συνιστά αυτοτελές δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής, αλλά μπορεί να ασκηθεί μόνον παρεμπιπτόντως και, συνεπώς, το απαράδεκτο της κύριας προσφυγής συνεπάγεται το απαράδεκτο της ενστάσεως ελλείψεως νομιμότητας (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουλίου 1981, 33/80, Albini κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 2141, σκέψη 17, και διάταξη του Δικαστηρίου της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-289/99 P, Schiocchet κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-10279, σκέψεις 11 και 25).

50 Επομένως, λόγω του απαραδέκτου της προσφυγής ακυρώσεως, η σχετική με την κοινή δήλωση του 1999 ένσταση ελλείψεως νομιμότητας είναι απαράδεκτη.

**Επί του παραδεκτού της αγωγής αποζημιώσεως**

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

51 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι οι ενέργειές της δεν συνεπάγονται κανένα έννομο αποτέλεσμα και, ως εκ τούτου, δεν δύνανται να προκαλέσουν στον προσφεύγοντα ζημία. Εξάλλου, στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως, η ζημία πρέπει να προσδιορίζεται. Εν προκειμένω, όμως, ο προσφεύγων περιορίζεται στον ισχυρισμό ότι υποχρεώθηκε να υποβληθεί σε πρόσθετες δαπάνες προκειμένου να τροποποιήσει την επισήμανση των προϊόντων του και ότι απώλεσε ποσοστό του μεριδίου του στην αγορά. Συνεπώς, κατά την Επιτροπή, ο προσφεύγων δεν απέδειξε την ύπαρξη ζημίας.

52 Το Συμβούλιο εκτιμά ότι η αγωγή αποζημιώσεως είναι απαράδεκτη καθόσον το δικόγραφο δεν περιλαμβάνει κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς του Συμβουλίου. Επιπλέον, η φύση και η έκταση της ζημίας δεν προσδιορίζονται, ενώ δεν αποδεικνύεται και η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συμπεριφοράς του Συμβουλίου και της ζημίας.

53 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η συμπεριφορά της Επιτροπής και του Συμβουλίου, η οποία οδήγησε στην απόφαση της Μικτής Επιτροπής και στην κοινή δήλωση του 1999, είναι παράνομη. Ο προσφεύγων εκτιμά ότι η ζημία που υπέστη είναι άμεση και ανεπανόρθωτη, καθόσον υποχρεώθηκε να τροποποιήσει την επισήμανση του πωλούμενου στη Νορβηγία πολυακρυλαμιδίου, με αποτέλεσμα να υποβληθεί σε πρόσθετες δαπάνες. Δεδομένου ότι το ύψος της ζημίας δεν έχει ακόμη

προσδιοριστεί οριστικώς, ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο να υποχρεώσει τους καθών στην καταβολή προσωρινής αποζημιώσεως ύψους ενός ευρώ, ποσού που θα πρέπει να αυξηθεί κατά τη διάρκεια της διαδικασίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Μαΐου 1975, 74/74, CNTA κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 157). Επιπλέον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπέστη και ηθική βλάβη, λόγω της δυσφημήσεως της κατηγορίας του πολυακρυλαμιδίου που περιέχει ακρυλαμίδιο σε ποσοστό άνω του 0,01 %, με αποτέλεσμα να απολέσει τμήμα του μεριδίου του στην αγορά. Ως προς τον αιτιώδη σύνδεσμο, ο προσφεύγων επισημαίνει ότι η ζημία που υπέστη οφείλεται στην απόφαση της Μικτής Επιτροπής.

*Εκτίμηση του Πρωτοδικείου*

54 Κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της αγωγής πρέπει να εμφαίνει το αντικείμενο της διαφοράς και να περιλαμβάνει συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων ισχυρισμών. Προκειμένου να πληροί τις προϋποθέσεις αυτές, το δικόγραφο της αγωγής με την οποία ζητείται η αποκατάσταση της προκληθείσας από κοινοτικό όργανο ζημίας πρέπει να περιλαμβάνει στοιχεία που να επιτρέπουν τη διαπίστωση της συμπεριφοράς που ο ενάγων προσάπτει στο όργανο, να εκθέτει τους λόγους για τους οποίους ο ενάγων εκτιμά ότι υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της συμπεριφοράς και της ζημίας που ισχυρίζεται ότι έχει υποστεί, καθώς και να προσδιορίζει τη φύση και την έκταση της ζημίας αυτής (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, T-387/94, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-961, σκέψεις 106 και 107, και της 6ης Μαΐου 1997, T-195/95, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-679, σκέψεις 20 και 21). Αντιθέτως, ένα αίτημα με το οποίο ζητείται κατά τρόπο γενικό η επιδίκαση αποζημιώσεως στερείται της αναγκαίας ακριβείας και πρέπει, ως εκ τούτου, να κριθεί απαράδεκτο (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 1971, 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 1025, σκέψη 9, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουνίου 2000, T-79/96, T-260/97 και T-117/98, Camar και Tico κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-2193, σκέψη 181).

55 Ο ενάγων μπορεί, βεβαίως, να μην προβεί στον αριθμητικό υπολογισμό του ύψους της ζημίας την οποία εκτιμά ότι έχει υποστεί, εφόσον παρέσχε με σαφήνεια τα στοιχεία που επιτρέπουν την εκτίμηση της φύσεως και της εκτάσεώς της, ώστε να είναι ο εναγόμενος σε θέση να αμυνθεί. Υπό τις συνθήκες αυτές, η έλλειψη αριθμητικών στοιχείων από το δικόγραφο δεν θίγει τα δικαιώματα άμυνας του αντιδίκου.

56 Εν προκειμένω, πρέπει να επισημανθεί ότι ο προσφεύγων δεν προσδιορίζει επακριβώς τη φύση της ζημίας και δεν παρέχει με το δικόγραφό του τη δυνατότητα ενδεχόμενου υπολογισμού του ύψους της. Συγκεκριμένα, ο προσφεύγων εκτιμά ότι η ζημία που υπέστη οφείλεται, αφενός, στις πρόσθετες δαπάνες στις οποίες υπεβλήθη για την τροποποίηση της επισημάνσεως των προϊόντων που οι εταιρίες του εμπορεύονται στη Νορβηγία και στις προειδοποιήσεις για την επικινδυνότητα των προϊόντων που περιέχουν ακρυλαμίδιο και, αφετέρου, στην απώλεια μεριδίου της αγοράς λόγω της δυσφημήσεως των προϊόντων που πωλούν οι εταιρίες μέλη του. Ως προς την απώλεια μεριδίου της αγοράς, το δικόγραφο της αγωγής δεν περιλαμβάνει κανένα στοιχείο για τον προσδιορισμό της αγοράς. Επιπροσθέτως, το ύψος και η έκταση της ζημίας που ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υπέστη λόγω της τροποποιήσεως της επισημάνσεως δεν προσδιορίζονται επαρκώς. Επιβάλλεται, πράγματι, να επισημανθεί ότι δεν περιλαμβάνεται κανένα αριθμητικό στοιχείο για τον, έστω και κατά προσέγγιση, υπολογισμό της εν λόγω ζημίας. Επιπλέον, από το δικόγραφο δεν προκύπτει με σαφήνεια αν τη ζημία υπέστη ο ευρωπαϊκός όμιλος οικονομικού σκοπού ή οι εταιρίες μέλη του. Συνεπώς, η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος περιορίζεται σε μια απλή διαπίστωση η οποία ουδόλως ερείδεται στα αποδεικτικά στοιχεία που θα επέτρεπαν στο Πρωτοδικείο να αντιληφθεί τη φύση και την έκταση της εν λόγω ζημίας.

57 Ως εκ τούτου, αφενός, λόγω του μη σαφούς προσδιορισμού της φύσεως της ζημίας και, αφετέρου, λόγω του μη κατά προσέγγιση υπολογισμού του ύψους της, η αγωγή αποζημιώσεως είναι απαράδεκτη.

**Επί της ελλείψεως ενδίκου βοηθήματος**

58 Ως προς το επιχείρημα του προσφεύγοντος που αντλείται από την έλλειψη ενδίκου βοηθήματος, επιβάλλεται η επισήμανση ότι τον προσφεύγοντα ή τα μέλη του δύνανται να βλάψουν μόνον τα μέτρα των νορβηγικών αρχών περί εφαρμογής των

παρεκκλίσεων σχετικά με τα όρια συγκεντρώσεως του ακρυλαμιδίου, τα οποία απορρέουν από την απόφαση της Μικτής Επιτροπής. Επομένως, απόκειται στα νορβηγικά δικαστήρια να εξασφαλίσουν τη δικαστική προστασία των υποκειμένων δικαίου έναντι των μέτρων αυτών. Επιπλέον, σε κοινοτικό επίπεδο, η έλλειψη ενδίκων βοηθημάτων δεν δύναται να οδηγήσει σε τροποποίηση του συστήματος των μέσων παροχής ένδικης προστασίας και των διαδικασιών που καθιερώνει η Συνθήκη ΕΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, προμνησθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Jégo-Quéré).

**Επί της αιτήσεως παρεμβάσεως**

59 Υπό τις συνθήκες αυτές, παρέλκει η εκ μέρους του Πρωτοδικείου απόφανση επί της αιτήσεως παρεμβάσεως που υπέβαλε το Βασίλειο της Νορβηγίας προς υποστήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής και του Συμβουλίου.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

60 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Επιτροπή και το Συμβούλιο.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

**1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή ως απαράδεκτη.**

**2) Ο προσφεύγων-ενάγων φέρει τα δικαστικά έξοδά του, καθώς και τα έξοδα της Επιτροπής και του Συμβουλίου.**

Λουξεμβούργο, 22 Ιουλίου 2005.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Pirrung